

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΥ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Γ'.

ΑΡΙΘΜ. 24 (72).

Συνδρομή ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου καὶ 1. Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους, ἐξάμηνος μόνον καὶ προπληρωτέα: Πρωταχού φράγκ. χρ. 10 ἢ μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Γ'.

τῇ 15/27. Δεκεμβρίου 1887.

† ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ.

Ἐγεννήθη ἐν Καλαρρύταις τῆς Ἠπείρου κατὰ τὸ 1819 ὑπὸ πατρὸς Ἰωάννου Λάμπρου, ὅστις κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπηγγονίσθη μετ' ἄλλων προκρίτων ὁμοεθνῶν ἐν Ἰωαννίνοις, ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ φεύγουσα τὴν γενικὴν πανωλεθρίαν εὔρεν ἄσυλον ἐν Κερκύρᾳ μετὰ τοῦ νηπίου ἔτι Παύλου. Ὁ παῖς ἐκεῖνος μετὰ τινα χρόνον, ὀρφανὸς πατρὸς καὶ μητρός, ἐφιλοξενεῖτο παρὰ τῷ θεῷ αὐτοῦ ἐν Χαλκίδι Παπαγεωργίῳ, χρυσοχῶ, καὶ προχωροῦσας τῆς ἡλικίας ἐξεμάνθανε παρὰ τοῦ συγγενοῦς τὴν χρυσοχοικὴν τέχνην. Ἐκ Χαλκίδος μετῴκησεν εἰς Κέρκυραν πάλιν, δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ συνεχίσῃ τὸ χρυσοχοικὸν τοῦ στάδιον παρὰ τῷ ἐκ Ζακύνθου Διον. Κοντομανώλῃ, παρ' ᾧ καὶ ἐθῆκε τὰς βάρσεις τῆς μετὰ ταῦτα ἀναπτύξεώς του γενόμενος βραδυτέρον καὶ γαμβρὸς του ἐπὶ θυγατρί.

Ἄλλ' ὁ Παῦλος Λάμπρος δὲν ἦτο προσωρισμένος διὰ τὸν στενὸν κύκλον τῆς ἐν Κερκύρᾳ χρυσοχοικῆς. Εὐφυὴς ἐκ τῶν σπανίων, μνήμη ἀπέραντος, φιλοπονία παρ-οιμωδῆς κατέστησαν αὐτὸν διακεκριμένον, εἴπερ τις καὶ ἄλλος δὲ αὐτὸς δικαιούται νὰ κληθῇ αὐτοδιδάκτος. Ἐν Κερκύρᾳ εἶχε γνωρίσει τὸν ἀγγλον ἀρχαιοφίλον Γουδαίους, ὅστις τῷ ἐνέπνευσεν τὴν πρὸς τ' ἀρχαῖα νομίσματα ἀγάπην, μεταβληθεῖσαν σὺν τῷ χρόνῳ εἰς πάθος· ἠδυνήθη δὲ

μετὰ τινα ἔτη νὰ γνωρισθῇ καὶ μετὰ τοῦ Μουστοζύδου, καὶ οὕτω ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἠδύνετο ὁ κύκλος τῶν γνωριμιῶν του καὶ τῶν γνώσεών του καὶ ἐτελειοποιεῖτο ὁ φιλομαθὴς νέος εἰς τὴν νομισματικὴν ἐπιστήμην ἀναγινώσκων, μελετῶν καὶ νυχθημερὸν ἐργαζόμενος. Ἡ Κέρκυρα, ἔνθα διέμεινε μέχρι τοῦ 1860, ὅτε μετέβη πανοικεῖ εἰς Ἀθήνας, ὑπῆρξε δευτέρα πατρίς του, ἐτιμήθη δὲ καὶ ἡγαπήθη ὑπὸ τῶν Κερκυραίων ὡς μετὰξὺ αὐτῶν ἐργασθεὶς καὶ συμβιώσας.

Τὰς περὶ τὴν νομισματικὴν ἐργασίας τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς πάντες γινώσκουσιν. Ὁ Λάμπρος ἐγένετο εἰς τῶν κρατίστων τοῦ κόσμου νομισματολόγων· ἐν Ἑλλάδι πλὴν τοῦ Ποστολάκα δὲν εἶχεν ἄλλον ἐφάμιλλον. Ἀπεριόριστον σεβασμὸν εἰς τὰς γνώμας του, προκειμένου περὶ νομισμάτων, εἶχον ἐξοχοὶ ἀρχαιολόγοι καὶ νομισματολόγοι, οἳ οὐ Κούρτιος, ὁ Βάδδινγκτων, ὁ Φρεϊδλένδερ καὶ ἄλλοι. Αἱ νομισματικαὶ συλλογαὶ του, ἡ τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ μεσαιωνικὴ, ἡ βυζαντινὴ εἰσι περιώνυμοι διὰ τὸ μέγιστον ποσὸν καὶ τὴν σπανιότητα τῶν νομισμάτων.

Ἄλλ' ὁ Παῦλος Λάμπρος κατεγίνετο καὶ εἰς τὴν νεωτέραν καὶ τὴν μεσαιωνικὴν φιλολογίαν. Ἀσχολούμενος ἀπὸ ἐτῶν περὶ τὴν σύνταξιν μονογραφίας περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι τυπογραφειῶν μετ' ἐπιμελείας συνῆγε τὰ ἀπανταχοῦ

ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ.

Ἐγεν. ἐν Καλαρρύταις τῷ 1819, † τῇ 11. Ὀκτωβρίου ἐν Ἀθήναις.